

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 33CUEAE1

XV legislatura · cinquè període · sèrie C · número 621

Comissió d'Unió Europea i Acció Exterior

Sessió 33, dijous 11 de juny de 2026

Presidència de la I. Sra. Neus Comes Pon

Sessió 33 de la CUEAE

La sessió de la Comissió d'Unió Europea i Acció Exterior (CUEAE) s'obre a ****. Presideix Neus Comes Pon, acompanyada de la vicepresidenta, Anna Navarro i Descals, i de la secretària, Mar Besses Casanovas. Assisteix la Mesa el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Hi són presents [Alberto Bondesio Martínez](#), [Ernesto Carrión Sablich](#), [Sara Jaurrieta Guarnier](#) i [Beatriz Silva Gallardo](#), pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; [Francesc de Dalmases i Thió](#), [Ennatu Domingo i Soler](#) i [Carles Puigdemont i Casamajó](#), pel G. P. de Junts; [Ana Balsera i Marín](#) i [Juli Fernández Olivares](#), pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; [Cristian Escribano Ramírez](#) i [Hugo Manchón García](#), pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; [Alberto Tarradas Paneque](#), pel G. P. de VOX en Catalunya; [Andrés García Berrio](#), pel G. P. Comuns; [Laura Fernández Vega](#), pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i [Rosa Maria Soberana i Bonet](#), pel G. Mixt[membres comissió].

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2026 (tram. 200-00026/15). Govern de la Generalitat. Debat i votació de les esmenes a la totalitat de la secció pressupostària corresponent al Departament d'Unió

Europea i Acció Exterior . GP PPC, GP Vox, GP CUP-DT, GP Junts, G Mixt. (Text presentat: BOPC 496, 3; esmenes a la totalitat de la secció pressupostària: BOPC 506, 17).

La presidenta

Bé, bona tarda a tothom. Si el sembla, comencem.

**Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya
per al 2026**

200-00026/15

Obrim la sessió d'avui, 11 de juny de 2026, amb un únic punt de l'ordre del dia, Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2026, debat i votació de les esmenes a la totalitat de la secció pressupostària corresponent al Departament de la Unió Europea i Acció Exterior.

Si el sembla, els hi faig un breu... *(Veus de fons.)* Ah, és veritat, gràcies, vicepresidenta.

Abans que res, algun grup de substitucions? El grup de Junts

Francesc de Dalmases i Thió

Moltes gràcies, presidenta. El diputat Isaac Padrós substituirà el president Puigdemont per la nova aplicació de la llei d'amnistia.

La presidenta

Prenem nota. El grup del PSC?

Alberto Bondesio Martínez

Sí, gràcies, presidenta. Per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat Cristòfol Gimeno substituirà la diputada Sara Jaurrieta.

La presidenta

En prenem nota. D'acord.

Doncs ara, si el sembla, fem un repàs de la seqüència del debat. Primer intervindran els grups de major a menor que han presentat les esmenes a la totalitat, per un temps màxim de quinze minuts.

Seguidament, el punt dos seria la possibilitat d'un torn en contra del grup que dóna suport al Govern, per un temps màxim de trenta-cinc minuts.

Punt tres, possibilitat d'un nou torn dels grups parlamentaris que han presentat esmena a la totalitat, per un temps de cinc minuts. Un nou torn pel grup que dóna suport al Govern, també de cinc minuts.

I la possibilitat, després, de la intervenció de la resta de grups que no hagin presentat l'esmena a la totalitat, per un màxim de deu minuts.

I, finalment, la votació conjunta de totes les esmenes.

Si hi estan d'acord, procedirem així.

Doncs, aleshores, sí. Pel part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula, per un temps màxim de quinze minuts, el diputat Francesc de Dalmaes.

Francesc de Dalmaes i Thió

Moltes gràcies, presidenta. Diputats, diputades, mireu, per il·lustrar una mica la nostra posició davant d'aquests pressupostos, fa uns dies li vam enviar una pregunta al conseller Duch, perquè ens sorprenia una mica aquest costum que té ell mateix quan viatja a l'exterior de visitar l'ambaixada espanyola o de visitar els consolats espanyols. Ens sorprenia també aquest mandat que fa com a conseller perquè els delegats tinguin aquesta relació amb la diplomàcia espanyola. I la resposta que ens ha fet el conseller Duch, que ens ha fet la conselleria, és que aquesta és una pràctica habitual perquè són un soci útil. És a dir, tota la cosmovisió del departament està en aquesta resposta, no? El Departament Exterior de la Generalitat de Catalunya és un soci útil per a la diplomàcia espanyola.

Per tant, des d'aquesta perspectiva, ja ho podria deixar aquí, perquè és injustificable, des d'una perspectiva independentista. Des d'una perspectiva unionista o autonomista sí que es pot donar suport, però des d'una perspectiva independentista és impossible donar suport a aquesta visió de l'acció exterior, perquè a vegades, diguem, hi ha accions que hem de fer per responsabilitat o hem de fer perquè ajuden

a progressar el país, però és evident que facilitar l'espanyolització del Departament Exterior seria profundament irresponsable, i aquesta mateixa espanyolització no es pot justificar en nom de cap progrés.

Per tant, el nostre «no» és en forma d'aquesta esmena a la totalitat quan diem que quan Espanya considera l'acció exterior de Catalunya com un soci útil és que hem pervertit aquella acció exterior que en el seu moment vam crear i, per tant, aquí hi ha la nostra esmena a la totalitat.

Quan diem i presentem les esmenes a la totalitat, a vegades se'ns diu «és que sou els del no a tot», i a nosaltres ens agrada respondre i dir: «No, és que som els del sí a tot», som els que ho volem tot, som el sí dels Junts pel Sí, som els del sí de l'U d'Octubre, som els del sí a la independència i, per tant, políticament ja ho tindríem. És a dir, la visió de l'independentisme és que Catalunya és una nació que volem que esdevingui lliure i independent, tal com vàrem votar l'U d'Octubre. I fins aquí estaria aquesta justificació política.

En segon lloc, però, actualment ja hi ha una exigència que és estrictament democràtica. Nosaltres considerem que és perillós que aquest Parlament construeixi una bombolla certament artificial que no s'adiu amb el moment polític que viu el país. No hi ha un clam al carrer per estabilitzar el Govern d'Illa. De fet, al carrer el que bullen són les protestes per la mala gestió i per la competència del Govern Illa. Fins a onze col·lectius diferents, alguns de tan importants com els metges o els mestres, estan en peu de guerra precisament per la incompetència d'aquest Govern.

I potser precisament per això, en aquests moments, ja no hi ha cap enquesta que doni aquesta pírrica majoria que aprovarà presumiblement aquests pressupostos de seixanta-vuit a seixanta-set diputats, només per un escó de diferència. Doncs, en aquests moments ja no hi ha cap enquesta que repeteixi aquesta majoria. I per això nosaltres insistim que ens sembla molt perillós que s'estigui construint aquesta bombolla artificial aquí al Parlament que no s'adiu amb allò que passa al carrer.

Però quan diem que no hi ha un clam a favor del Govern d'Illa, ens agradaria concretar una mica de què estem parlant en aquest marc general del que són els pressupostos que presenta el Govern.

Estem dient que donarem més diners a la consellera Parlon i al director general Trapero, que van col·locar el dret a manifestació, el dret de protesta, que van jugar brut, que van jugar molt brut contra independentistes, mentint en seu parlamentària i mentint en seu judicial, i que encara ahir, a les ordres de la policia espanyola, doncs, encapsulaven sis-cents cantaires que feien allò tan terrible de voler cantar *Els Segadors* o de lluir estelades. Doncs, Socialistes, Esquerra i Comuns han decidit que a la consellera Parlon i al Trapero els hem de donar més pressupost perquè puguin seguir trepitjant drets civils i drets polítics.

També vol dir donar més diners a la consellera Paneque, perquè suposo que ja ens hem acostumat que la gent camini per les vies per voler fer una cosa tan revolucionària com arribar a l'hora a la feina, a l'escola, a casa, i que la solució que tenim per això és un tren orbital, que no depèn de la Generalitat de Catalunya i que, com molt aviat, estarà fet a mitjans de segle.

I també tenim una solució intermèdia, que és que com que Renfe no funciona, farem una nova empresa, ens diuen Comuns, Esquerra i Socialistes, en la qual Renfe també tindrà majoria.

Què més volen dir aquests pressupostos? Doncs, vol dir donar més diners per la gestió de la consellera Niubó, que sincerament ens sembla que això ja és no escoltar el clam del carrer. No sé com us senti donant l'esquena als docents que en aquests moments diuen: «Sisplau, acabeu amb aquesta gestió de la conselleria; sisplau, repensem l'escola catalana, repensem l'educació».

Doncs, tot això vol dir donar suport a aquests pressupostos.

També vol dir regalar milions d'euros al conseller Duch per fer un projecte, que l'està fent i l'està fent molt bé, que el definia en començar, aquesta idea d'espanyolitzar, però que també té una història. I el conseller Duch en la seva vida anterior va dificultar molt la vida dels nostres eurodiputats, no només els de Junts per Catalunya, també als d'Esquerra; els va impedir tenir micro, els va impedir tenir sales, els impedia la seva comunicació habitual i, per tant, al conseller que va fer això i que ara té l'encàrrec d'espanyolitzar l'acció exterior, doncs, Esquerra, Comuns i els Socialistes diuen que li hem de regalar aquest pressupost i més diners.

Però aquesta esmena és també –i volem deixar-ho clar– un clam d'esperança per Catalunya. És dir que hi ha una alternativa, que és la independència, que és la democràcia, que són els drets humans, que són els drets civils, que són els drets polítics, que no sabem el perillós que arriba a ser com s'estan depauperant, com s'estan trepitjant en aquest país, com ho està fent aquest Govern molt singularment des de la conselleria d'Interior, i que ens sembla totalment inadmissible que sense pagar cap peatge per aquesta conculcació de drets que s'ha fet des d'aquesta conselleria, avui Socialistes, Esquerra i Comuns li regalin uns pressupostos nous a la consellera Parlon i al director general de la policia, Trapero. Per tant, diem, no en el nostre nom; sí l'acció exterior que en el seu moment va liderar i va crear el president Puigdemont, casualment el mateix president que té un escó buit aquí a l'hemicicle i que no pot defensar políticament tot allò que li van encarregar els catalans com a cap de llista. Deu ser que això del passar pàgina també inclou recompensar els enemics, aquells que van col·laborar activament amb el 155, els que van col·laborar activament amb què hagués exili i presó, i permetre, doncs, això, que tinguin mitjans, que tinguin pressupostos i que puguin actuar amb tota llibertat.

I no vull acabar aquesta intervenció sense esmentar el clam de clavegueres que ha voltat aquest temps aquest projecte de pressupostos, perquè no tots som iguals, perquè tots no som iguals. I en el decurs d'aquest procés de pressupostos va saltar un cas, que és l'escàndol d'Altafulla, que ha afectat la imputació d'un diputat de Sumar, que és un diputat del Congrés, d'un antic diputat dels Comuns, i d'un diputat amb exercici en aquest Parlament, que és Joan Ignasi Elena.

Malgrat els indicis i la manca d'explicacions, vull destacar el capteniment i el comportament de Junts per Catalunya, que hem estat defensors sempre de la presumpció d'innocència, a anys llum del que hem patit sempre, a anys llum del que hem patit sempre. Jo entenc que sigui difícil d'escoltar-ho això, però això té molt a veure amb la nostra posició respecte aquesta esmena a la totalitat.

Quan va saltar la fabulació de la trama russa –i cregui'm que sé molt bé del que parlo, perquè ho patia jo–, quan vam anar per el Suprem i ens demanaven vint-i-vuit anys de presó, les clavegueres de l'Estat, fora de l'unionisme i de l'extrema dreta espanyola només van trobar una complicitat, que era Esquerra Republicana. Els que estàvem encausats vam haver de suportar com feien befa i se'n reien de nosaltres

des d'un faristol de Madrid el màxim responsable d'Esquerra al Parlament espanyol, que era Gabriel Rufián, com s'enraia de nosaltres. Vam haver de suportar com una xarxa b d'Esquerra Republicana feia befa de nosaltres, amb el senyor Marc Colomer al capdavant. I sobretot, el que és pitjor, vam haver de suportar el silenci dels seus companys.

També en aquest Parlament, quan el president Torra es resistia contra la repressió espanyola, Roger Torrent li va retirar el dret a vot abans i tot que tingués un ordre per fer-ho. I en una situació anàloga a la que pateix avui Joan Ignasi Elena, Esquerra i Comuns –suposo que recorden David Cid i Sergi Sabrià– ja demanava l'aplicació del 25.4 contra la presidenta Borràs.

Sempre que les clavegueres espanyoles han actuat contra Junts han trobat en Esquerra un aliat fidel. Encara ahir, quan sis-cents cantaires havien sortit i havien estat expulsats i encapsulats de la presó, Gabriel Rufián contra qui creieu que va piular? Contra la policia? A favor dels cantaires? No, contra el president Carles. I no només contra Junts, contra el conjunt de l'independentisme.

Quan patriotes honestos eren detinguts com a CDRs, tenim el record d'en Joan Tardà dient que eren bojos a qui, si calia, calia tancar a la presó.

Per tant, no, no tots som iguals, no tots som iguals i no hem utilitzat aquest argument en cap moment durant tot aquest procés.

Us toca valorar-ho, us toca reflexionar i, si ho considereu, demanar excuses; si ho considereu, demanar excuses.

Ara bé, aquest escàndol d'Altafulla que hem viscut durant els pressupostos s'ha desenvolupat en paral·lel al creixement i consolidació de les nou causes que afecten Pedro Sánchez, el seu govern, el seu partit i la seva família.

Em deia aquest matí un periodista que la principal base per pensar que hi ha alguna cosa és que el PSC es va afanyar a dir que era un partit diferent del PSOE i que, per tant, si calia aquest tallafores, doncs, semblava una mica sospitos que no hi pogués haver alguna cosa.

En tot cas, hi han ombres, hi ha ombres serioses que afecten els diferents partits que donen suport a aquests pressupostos, i nosaltres els demanem que facin nets.

En tot cas, nosaltres insistim que entre la corrupció espanyola d'esquerres i la corrupció espanyola de dretes, nosaltres triarem sempre Catalunya. I mai, mai, serem col·laboradors de les clavegueres espanyoles.

Alguns ho han fet a *cambio de nada*. Nosaltres, no.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Molt bé. Ara és el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular, i té la paraula, per un temps de quinze minuts, el diputat Cristian Escribano.

Cristian Escribano Ramírez

Gracias, presidenta. Bien, yo creo que podríamos resumir estos presupuestos, y también la comparecencia del otro día del *conseller*, con una pregunta, y es que hemos dejado de preguntarnos qué le debe el PSOE a Marruecos para pasar a preguntar qué le debe también el PSOE a China.

Pero hay presupuestos que sirven para conocer las prioridades de un gobierno y después está este presupuesto, que sirve para conocer también sus contradicciones.

Porque el PSC nos habla constantemente de democracia, de derechos humanos, de cooperación, de valores europeos, y de su presencia internacional en todo ello. Pero cuando analizamos con detalle dónde ponen el dinero, qué estructuras amplían, qué causas priorizan y cuáles ignoran, se descubre algo muy distinto en su orden de prioridades, y se descubre que este no es un presupuesto concebido para defender los intereses de Cataluña en el exterior.

Es un presupuesto concebido para ampliar una estructura política que cada año cuesta más dinero, pero que sigue sin rendir cuentas de manera eficiente en este Parlamento. Porque el presupuesto del departamento crece de forma espectacular, mucho más que la mayoría de departamentos, un cincuenta por ciento respecto a ejercicios anteriores. Un crecimiento, como digo, que muy pocos departamentos pueden exhibir. Y cuando uno ve una subida de esta magnitud, pues, espera encontrar una justificación igualmente extraordinaria.

Pero nuestra pregunta sigue siendo la misma que llevamos formulando muchos años. ¿Qué resultados concretos obtiene Cataluña con todo este gasto? Y no hablo de fotografías o de viajes oficiales. Hablo de resultados. ¿Cuántas inversiones han atraído, por ejemplo, las delegaciones? ¿Cuántos proyectos empresariales han facilitado? ¿Cuántos puestos de trabajo han contribuido a generar? ¿Cuánto retorno económico producen? ¿Cuáles son sus indicadores de rendimiento? Porque cada vez que preguntamos por todas estas cuestiones obtenemos respuestas demasiado genéricas simplemente sobre la presencia, las reuniones, la visibilidad, pero nada tangible.

Pero cuando intentamos bajar al detalle, cuando intentamos fiscalizar, cuando intentamos ejercer la labor de control que al final nos corresponde, hay un muro enorme y hay una opacidad igual de enorme. Lo digo porque yo mismo y mi grupo parlamentario hemos solicitado en numerosas ocasiones la comparecencia de los delegados de la Generalitat en el Exterior en esta comisión, ya sea presencialmente o telemáticamente. Lo hemos pedido para conocer su trabajo, sus objetivos, sus resultados y su planificación. Lo hemos pedido porque estamos hablando de cargos públicos que cobran mucho dinero y que también gastan mucho dinero. Lo hemos pedido porque creemos que quien administra recursos públicos debe ser sometido al escrutinio, igual que lo estamos nosotros. Y la respuesta siempre ha sido la misma, que no. Una vez y otra y otra.

Resulta curioso que un *Govern* que se llena la boca hablando de transparencia tenga tantos problemas cuando se trata de que determinados responsables comparezcan en esta cámara. Porque la realidad es que las delegaciones en el Exterior se han convertido en uno de los espacios menos fiscalizados de la administración de Cataluña.

Y lejos de corregir esta situación, la amplían: más delegaciones, más estructuras, más gastos, más personal, y todo ello sin haber demostrado previamente su eficacia.

Nos han anunciado nuevas delegaciones, en China, en Canadá y en Jordania, que aparecerán tras este presupuesto. Y es precisamente aquí donde empiezan algunas de las contradicciones más evidentes del *Govern*, porque siempre se presentan, en su acción en el exterior, como una política basada en valores. Nos dicen que

Cataluña debe ser un referente democrático, que debemos proyectar nuestro compromiso con los derechos humanos, que debemos tener voz propia para defender las libertades. Perfecto.

Pues, entonces hablemos de China. Porque si existe un lugar donde esos principios deberían ponerse a prueba es precisamente allí. Y la pregunta es muy sencilla. ¿Exactamente, cuál es la posición del Gobierno respecto a las violaciones de derechos humanos cometidas por China? Y no hablo de cuestiones abstractas, le hablo de los uigures, le hablo de Hong Kong, le hablo de la persecución religiosa, de los presos políticos, de la censura sistemática, de la ausencia de libertades democráticas y de las amenazas constantes a Taiwán.

Porque uno revisa las intervenciones del *Govern* y encuentra entusiasmo cuando se habla de oportunidades económicas, de cooperación institucional y de relaciones estratégicas, pero cuesta mucho, muchísimo, encontrar la misma contundencia cuando hablamos de libertades fundamentales en China y en nuestras relaciones con China.

Y eso resulta especialmente llamativo cuando estamos hablando de un *Govern* que no suele mostrar precisamente timidez a la hora de pronunciarse respecto a conflictos internacionales en otros lados. ¿Acaso los derechos humanos dejan de ser una prioridad cuando el país en cuestión es una potencia económica? ¿Acaso la defensa de la democracia depende del tamaño del mercado? ¿Acaso la libertad importa más en unos lugares que en otros? ¿O es que acaso la variable que nos falta en toda esta ecuación se llama Zapatero?

Porque si van a abrir una delegación en China, con dinero de todos los catalanes, al menos tengan la honestidad de explicar si esa presencia institucional también servirá para defender valores democráticos, esos que dicen representar.

Y junto a China aparece otra cuestión, Huawei. Durante años las instituciones europeas han advertido sobre los riesgos asociados a determinadas dependencias tecnológicas respecto al régimen chino. Numerosos gobiernos occidentales han limitado su presencia en infraestructuras estratégicas, expertos en seguridad llevan años alertando sobre esta cuestión y las instituciones europeas también. De hecho, hasta el Comité de Inteligencia del Senado de Estados Unidos ha advertido que

dejará de intercambiar información estratégica con España –estratégica para nuestra seguridad nacional– por los contratos de Sánchez e Illa con Huawei.

¿Y cuál es la posición del *Govern*? Ni idea, no la sabemos. No sabemos qué evaluación de riesgo se ha realizado, no sabemos si el *Govern* comparte las preocupaciones expresadas por numerosos socios europeos y tampoco sabemos hasta qué punto determinadas afinidades políticas, como las de Zapatero, están condicionando este silencio.

Porque conviene recordar que algunas de las voces más activas de la defensa de un acercamiento cómplice hacia China han pertenecido al entorno socialista. Y sería interesante conocer si la Generalitat piensa alinearse con las democracias occidentales o con quien llevan años actuando de relaciones públicas de Pekín.

Pero donde este presupuesto muestra también una forma evidente de carga ideológica es en la cooperación exterior, la mayor partida del departamento, y nadie cuestiona la cooperación cuando está bien fiscalizada y responde a objetivos claros. Lo que sí cuestionamos es la utilización ideológica de esta cooperación. Porque cuando analizamos detenidamente las prioridades, determinadas subvenciones, determinados destinos, tiene uno la sensación de que el *Govern* utiliza la cooperación como una prolongación de sus posicionamientos políticos.

Tenemos un claro ejemplo con Palestina. La Generalitat ha convertido a Palestina en una de las grandes prioridades de su acción internacional con miles..., con centenares de miles de euros. Y vuelve a surgir una pregunta muy legítima y es ¿Quién recibe exactamente estos fondos? ¿Qué mecanismos de control existen? ¿Qué auditorías se realizan? ¿Qué garantías tiene el contribuyente catalán de que ni un solo euro termina directa o indirectamente beneficiando a organizaciones radicales o estructuras vinculadas a Hamás? Porque cuando hablamos de dinero de los catalanes la transparencia no es una opción, es una obligación.

Y mientras observamos esta enorme implicación en determinados conflictos internacionales seguimos encontrando silencios muy llamativos. Observamos, por ejemplo, que las implicaciones del *Govern* en determinados conflictos internacionales son muy fuertes, pero hay silencios muy cómplices. Y hablo, por ejemplo, del Sáhara. Y resulta especialmente llamativo, porque hace apenas unos

días conocimos el asesinato en un ataque con drones, atribuido a Marruecos, del Abdi Mohamed Abdelaziz, uno de los principales dirigentes del Frente Polisario y señalado como uno de los posibles sucesores del actual liderazgo, un episodio que volvió a poner el foco internacional sobre un conflicto enquistado desde hace décadas y sobre una situación que sigue generando mucha inestabilidad y mucha vulneración de derechos humanos.

Sin embargo, no hemos escuchado ninguna declaración del *Govern* de la Generalitat ni del Gobierno de España. Ninguna exigencia, ninguna condena, ninguna iniciativa política. ¿Dónde está el *Govern* cuando hablamos del pueblo saharauí? ¿Dónde están las campañas institucionales, las declaraciones, la misma intensidad política que en otros asuntos?

Para el PSOE hay causas internacionales que reciben atención constante y luego hay otras que desaparecen del radar institucional. Y eso genera una conclusión inevitable y es que los principios no son el criterio y que la ideología sí lo es.

Y esa sensación se refuerza cuando observamos el conjunto de la acción exterior catalana: recursos para nuevas delegaciones, para ampliar estructuras, para incrementar la cooperación, para seguir expandiendo organismos y entes vinculados a su proyección internacional, pero seguimos sin tener una explicación convincente sobre la utilidad real que hacen para los catalanes, porque después de tantos años seguimos encontrándonos con problemas de transparencia, con dificultades para acceder a información y con negativas a comparecencias.

Y todo ello mientras Cataluña afronta problemas mucho más urgentes. Porque cada euro que ustedes destinan a ampliar toda esta red exterior es dinero que no va a sanidad, a educación, a dependencia, a vivienda o a seguridad.

Y eso nos lleva al debate general de estos presupuestos, porque este presupuesto, el de acción exterior, no es una excepción; es el reflejo de la filosofía de todas las cuentas de la Generalitat: más estructura, más gasto político, más burocracia, más intervencionismo, pero no mejores resultados, no mejor para la vida de los catalanes.

Por eso el problema no es únicamente cuánto gastan, el problema también es dónde deciden gastarlo. Porque cuando observamos este departamento vemos exactamente la misma lógica que encontramos en el conjunto de estos

presupuestos. Un *Govern* que siempre tiene dinero para ampliar estructuras, organismos y delegaciones, para subvencionar observatorios, comisiones, planes estratégicos y aparatos administrativos, pero que después es incapaz de garantizar que los catalanes vivan mejor.

Porque, como digo, la cuestión no es si este presupuesto crece, es evidente; la recaudación que ustedes hacen del bolsillo de los catalanes así lo hace y, por tanto, sus cuentas también. La cuestión es si crece aquello que mejora la vida de la gente, y la respuesta es que no.

Y mientras todo esto ocurre, ustedes nos presentan unos presupuestos que vuelven a priorizar la construcción del poder institucional por delante de los problemas reales de los catalanes, y ese es el fondo de la cuestión.

Porque estos presupuestos no son únicamente los presupuestos de Salvador Illa, son los presupuestos que Illa necesita para que Junqueras le deje seguir en el poder. Y por eso no solo no vamos a apoyar estas cuentas, sino que hemos presentado esta enmienda a la totalidad. Porque los catalanes no pagan impuestos para financiar una red cada vez más extensa de estructuras repartidas por todo el mundo, no pagan impuestos para sostener delegaciones que se niegan a rendir cuentas en este Parlamento, no pagan impuestos para financiar posicionamientos ideológicos seleccionados según el criterio político del *Govern*, y no pagan impuestos para engordar una administración que cada año cuesta más y que ofrece menos resultados.

Los catalanes pagan impuestos para tener mejores servicios públicos, más seguridad, más infraestructuras, una educación que vuelva a ser referente, una sanidad que responda, y unas instituciones que administren con rigor cada euro que sale de su bolsillo. Y este presupuesto representa exactamente lo contrario.

Por eso nuestra enmienda a la totalidad de hoy y por eso nuestro voto en contra a este presupuesto.

Muchas gracias.

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari de VOX, i té la paraula, per un temps màxim de quinze minuts, el diputat Alberto Tarradas.

Alberto Tarradas Paneque

Gràcies, presidenta. Des de VOX hem presentat esmena a la totalitat a aquests pressupostos, a les seccions, a tots els comptes públics, i ho fem perquè aquests no són uns pressupostos per l'any 2026. Primer, perquè arriben tard, i, segon, perquè són els pressupostos de la supervivència política de Salvador Illa.

No es tracta d'un projecte pel futur de Catalunya, atenent les necessitats que té el nostre poble. És simplement la factura política que Esquerra Republicana i els Comuns presenten al PSC per tal de mantenir a Salvador Illa un any més, o tot el que pugui aferrar-se, al Palau de la Generalitat.

Aquests pressupostos no neixen de les necessitats profundes, reals, dels catalans. Neixen de la necessitat desesperada de Pedro Sánchez de continuar a Madrid i de la necessitat del PSC, de Salvador Illa, de continuar sobrevivint a Catalunya.

Perquè mentre el partit socialista està assetjat per la corrupció, mentre veiem casos que afecten l'entorn familiar d'un tal P.S., els seus exministres, els seus càrrecs, la seva seu, fins i tot hi ha sospites de les campanyes electorals, el PSC ens presenta uns pressupostos pensats per comprar l'estabilitat política. I aquesta ombra de presumpta corrupció ja no només afecta a Ferraz i a la Moncloa, sinó que ja arriba al PSC, arriba al Govern de Salvador Illa.

Ja s'ha demanat la documentació sobre el finançament de la campanya electoral del PSC, perquè cada vegada apareixen més informacions sobre presumptes trames de favors, contradiccions, relacions opaques al voltant del poder socialista, aquí i allà, miris on miris.

I davant d'aquesta situació, què fa el PSC? El mateix que fan tots els governs dèbils i desgastats quan comencen a sentir la por de perdre el poder: comprar estabilitat política amb diners públics.

Aquests pressupostos són exactament això, una operació de supervivència a la desesperada, la factura política que els catalans hauran de pagar perquè Pedro Sánchez pugui resistir unes setmanes, uns mesos, a la Moncloa, perquè Salvador

Illa pugui continuar aparentant aquesta falsa estabilitat institucional que ens ha promès des del primer dia.

Per això el PSC ja no governa amb cap projecte polític propi. El PSC governa hipoteques. La hipoteca d'Esquerra, la hipoteca dels Comuns, la hipoteca dels seus pactes, la hipoteca de l'amnistia, la hipoteca de totes les crisis polítiques, que no són poques; la hipoteca de les crisis judicials que envolten el Partit Socialista.

I quan un govern governa només per sobreviure, els pressupostos deixen de servir a l'interès general i passen a servir als interessos del règim polític que intenta mantenir viu.

Per això aquests comptes estan plens de concessions, d'estructures inútils, de subvencions ideològiques, de diners destinats a mantenir contentes totes les peces que sostenen el seu sistema socialista.

I mentrestant els catalans a treballar, els catalans a pagar, els catalans a pagar la factura fiscal, la factura de la inseguretat, la factura de la immigració massiva, la factura del col·lapse dels serveis públics, i ara també la factura de la presumpta corrupció i la desesperació política del Partit Socialista.

Per això aquests pressupostos no estan pensats per solucionar els problemes reals del nostre poble, estan pensats per premiar els seus socis, per continuar alimentant tota la xarxa d'organismes, d'entitats subvencionades, d'alts càrrecs, d'estructures polítiques que mantenen viu el sistema de poder socialista. Continuen augmentant els organismes internacionals, la cooperació estrangera, les subvencions a ONGs, a màfies, les xarxes clientelars, les estructures burocràtiques, perquè el PSC ja fa temps que ha deixat de governar pels catalans.

Governar pels catalans significaria prioritzar l'habitatge, la seguretat, les remigracions, la salut, la dependència, els serveis públics. Però les seves prioritats, no, les seves són unes altres.

La seva prioritat és mantenir el poder a qualsevol preu, i per això aquests pressupostos són també una gran transferència de recursos públics cap als seus aliats polítics ideològics. Premien les ONGs que fomenten l'immigracionisme, que provoquen morts en el Mediterrani. Es financen estructures que dilueixen la identitat nacional, col·lectius de gènere, climàtics. Es destinen milions a xarxes globals,

mentre els catalans pateixen cada cop més dificultats, mentre els serveis públics estan més tensionats, mentre les sales d'espera són cada cop més llargues i més llargues.

Per vostès, els ciutadans ja no són un poble amb identitat, amb necessitats, amb arrels, amb interessos, amb futur. Per vostès, els catalans són simplement contribuents. Així és com veuen els ciutadans, contribuents obligats a pagar l'estructura política cada vegada més allunyada de la realitat, més vinculada als seus pactes i més útil per la seva supervivència, pel Partit Socialista.

I per això nosaltres per aquí no passarem. Nosaltres defensem una altra línia, que les institucions existeixin per protegir el seu poble. Aquesta és la prioritat. Uns pressupostos pel Catalunya, no pel món sencer. Uns pressupostos on els recursos públics es considerin sagrats.

I que cap govern pot demanar confiança mentre utilitza els diners dels ciutadans per tapar la seva debilitat política, per comprar suports i per sobreviure envoltat d'escàndols.

Per això, des de VOX, presentem una esmena a la totalitat.

Gràcies.

La presidenta

Ara és el torn del Grup Parlamentari de la CUP, que no hi és. El Grup Mixt, tampoc.

Per tant, donem el torn al grup parlamentari que dóna suport al Govern, el Partit Socialistes i Units per Avançar, per un temps màxim de trenta-cinc minuts. Té la paraula el diputat Alberto Bondesio.

Alberto Bondesio Martínez

Moltes gràcies, presidenta. Avui no s'ha dit, però crec que és obvi que Catalunya necessita pressupostos. I això s'ha anat repetint a totes les comissions per part de la majoria de grups parlamentaris, dels que estan al Govern o els que estan a l'oposició, i els que estan a l'oposició i han volgut col·laborar i arribar a acords.

Perquè a ningú se li escapa que Catalunya necessita pressupostos. Ja no només ho diuen diputats i diputades del PSC i Units per Avançar, ni tan sols el Govern. Ho

diuen les entitats del tercer sector social, ho han dit des de Foment del Treball, ho han dit els sindicats, tots aquells sectors que s'han sumat a aquesta necessitat de pressupostos.

Però, clar, per tal que hi hagi pressupostos fa falta valentia. Ja ho vaig dir a la compareixença del conseller Duch en la presentació d'aquests pressupostos del Departament d'Unió Europea i Acció Exterior fa unes setmanes. Acordar és un acte de valentia, de responsabilitat i de generositat. És més valent i més responsable qui acorda i posa espais en comú perquè Catalunya guanyi, malgrat les divergències que hi puguin haver-hi, que no pas els que bloquegen sistemàticament.

I és per això que alguns grups de la cambra hem decidit ser valents i no quedar-nos només amb el lema de «Catalunya necessita pressupostos», sinó seure, acordar, exigir també, dialogar i definir uns pressupostos ambiciosos per Catalunya, tant en la seva dimensió interna com en la dimensió externa.

Perquè els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2026 són una eina per reforçar la cohesió social i afrontar els reptes d'un context internacional marcat per la incertesa geopolítica i econòmica. Crec que fins aquí tots i totes compartim aquesta diagnosi.

Ara ve la segona part. Malgrat el bon comportament de l'economia catalana, creixent el 2,5 per cent l'any 2025, persisteixen problemes socials importants: una taxa de risc d'exclusió social del 24,8 per cent o dificultats en l'accés a l'habitatge. I és per això que Esquerra Republicana, Comuns i PSC s'han posat d'acord després de negociacions i negociacions molt exigents, perquè davant d'un creixement econòmic dispar s'ha de compartir més amb la ciutadania i per això calen uns pressupostos socials.

Allà on uns fomentaven fa uns anys retallades i austericidi, doncs, uns defensem uns pressupostos més justos i més socials per a tothom.

Així que, sí, Catalunya tindrà uns nous pressupostos ambiciosos, tant de cara endins com cara a l'exterior. A nivell intern, aquests pressupostos són una eina de transformació per a Catalunya. Tres de cada quatre euros d'aquest pressupost es destinen a l'estat del benestar. Recursos en sanitat augmenten en més de 2.500 milions d'euros fins als quasi bé 14.000 milions d'euros. Un vint-i-quatre per cent més

en Educació, fins als més de 8.300 milions d'euros, o un vint-i-vuit per cent més en Drets Socials, o arribant a la inversió de 1.900 milions d'euros en habitatge. Això a nivell intern.

Però a nivell extern a ningú se li escapa que el nostre entorn global és més insegur, tens i volàtil que el de fa dos anys, tant des del punt de vista geopolític com comercial. Davant d'aquesta situació, aquests pressupostos plantegen estabilitat, inversió pública i reforç de l'autogovern com a mecanismes de protecció.

Davant d'aquestes incerteses promogudes per Trump i els seus amics, també els que estan per aquí, doncs, més acció exterior del Govern i més suport a l'acció exterior de Catalunya i més cooperació al desenvolupament.

És necessari que Catalunya tingui pressupostos per jugar en un moment complicat a nivell internacional, corresponsabilitzar-se en l'àmbit de construcció de la Unió Europea i l'acció exterior i el foment de la pau.

I d'aquí l'acord per un pressupost, en aquest cas, del Departament d'Unió Europea i Acció Exterior, de més de 143 milions d'euros, un cinquanta-quatre per cent més que el 2023. Uns pressupostos justificats perquè Catalunya tingui una acció exterior sòlida, ambiciosa i útil en aquest context global. Una acció exterior al servei de la ciutadania, de les empreses, de les universitats, del sector cultural, del món local i també dels valors democràtics i humanitaris que defensem, perquè necessitem més acció exterior per teixir aliances amb actors estratègics a nivell global i europeu, amb lleialtat institucional, cooperar, fer-ho en català i seguir treballant per l'oficialitat del català en totes les institucions de la Unió Europea.

Aquests pressupostos són una eina per fer front a aquestes necessitats en tres àmbits: en acció exterior, en el suport a l'acció exterior, vist des d'un punt de vista ample, i en cooperació al desenvolupament.

En primer terme, i sobre l'acció exterior de Catalunya, els 43,8 milions d'euros pressupostats ho són per reforçar la influència de Catalunya a la Unió Europea i al món, per l'oficialitat del català a Europa, per ampliar aliances internacionals i potenciar la projecció econòmica de Catalunya.

Estem parlant, diputades i diputats, de partides pressupostàries per a la coordinació amb la Xarxa d'Oficines d'Acció per captar inversions, per fomentar el coneixement

i aliances internacionals o, per exemple, els 2,1 milions d'euros per reforçar les relacions amb Nacions Unides i altres organismes multilaterals, o per avenços en la participació a la UNESCO o a l'Organització Mundial del Turisme amb l'objectiu d'assolir l'estatus de membre. Per cert, acords acordats amb Esquerra Republicana, i també amb Junts, a través del Govern d'Espanya perquè així sigui. Per tant, seria allò de disparar-se al seu propi peu.

En segon lloc, estem parlant de 14 milions d'euros en suport a l'acció exterior entesa des d'un punt de vista més ample. Enfortir les entitats, les comunitats catalanes a l'exterior, la formació del talent internacional i la internacionalització dels municipis. És a dir, a tall d'exemple, estem parlant d'una línia estable d'un milió d'euros en subvencions per a projectes municipals d'internacionalització i dimensió europea, o dos-cents programes de pràctiques professionals remunerades en acció exterior, o 1,15 milions d'euros per a l'ensenyament del català i a les activitats dels casals catalans a l'exterior. Estem parlant d'aquests pressupostos.

I, finalment, uns pressupostos en cooperació al desenvolupament de 85,6 milions d'euros absolutament necessaris. N'hi ha que deshumanitzen la cooperació al desenvolupament com deshumanitzen a persones que viuen en la més absoluta pobresa o en falta de llibertat. 85,6 milions d'euros de 49.000 milions d'euros. Ho repeteixo de nou, com ho vaig fer fa dues setmanes, i no em cansaré, perquè dir que 85,6 milions d'euros atempten contra l'accés a l'habitatge, quan s'invertiran 1.900 milions d'euros gràcies a l'acord pressupostari entre Esquerra i els Comuns, és fals. Dir que amb 85,6 milions d'euros allargues les llistes d'espera, quan el pressupost de Salut augmenta fins als 14.000 milions d'euros, és fals.

Cada vegada que intentin deshumanitzar i ridiculitzar la cooperació al desenvolupament, cada vegada que diguin que 85,6 milions d'euros de 49.000 milions d'euros són massa, recordin, a tall d'exemple, que cada dia moren al món entre 6.000 i 8.000 nens i nenes menors de cinc anys per pobresa extrema, segons la UNICEF.

Aquí, en aquest costat dels pressupostos, estem els qui defensem aquesta cooperació. Arribar al 0,32 per cent, en el camí del 0,7, el 2030. Aquí estem els que intentem humanitzar una mica més aquest món en què vivim.

Davant d'aquestes xifres en aquests tres grans àmbits, jo pregunto, per què davant d'aquesta realitat contrastable els grups del PP i de Junts presenten aquesta setmana la totalitat al Departament d'Unió Europea i Acció Exterior? Per VOX és obvi, són amics de Trump i deshumanitzen i ridiculitzen la cooperació al desenvolupament, *vamos!*, tot al contrari del que ha anat dient el Papa els últims dies a Barcelona. Però, PP i Junts? Mirin, vostès sempre parlen d'ajudar les nostres empreses i les nostres universitats. Per què no votar a favor de treballar amb més regions a nivell global en àmbits concrets i millors convenis pel nostre desenvolupament econòmic, com fa, per exemple, el president de la Xunta de Galícia amb viatges oficials a la Xina el passat mes d'abril? Per què no estar més present a Brussel·les per incidir en àmbits que ens afecten?

Senyors del PP, per què volen negar al Govern de Catalunya la seva acció exterior? I Junts, per què no sumar més d'un milió d'euros com demanen les comunitats catalanes a l'exterior per aprendre català?

Suposo que el «no» del PP a aquests pressupostos és perquè l'acció exterior de Madrid a Mèxic, parlant d'Hernan Cortés, deu ser molt millor que la de l'acord del Barcelona Supercomputing Centre per apadrinar el Centre d'Anàlisi de Dades i Supercomputació de la Universitat de Guadalajara, a Mèxic.

No es deuen haver ni tan sols mirat les partides ni en cooperació amb el Sàhara, ni deuen haver recordat tampoc aquest viatge del president de la Xunta a Galícia.

I el no de Junts... Bé, és que el no de Junts acaba sent sempre el mateix. Si no ho lideren vostès és un no rotund, i no hi donen suport, com va passar al cos d'acció exterior, i esperem que no passi, però que previsiblement acabi passant, amb el Centre Català d'Empreses i Drets Humans.

Mirin, vostès no han entès res. No han entès que cal reforçar aliances amb tothom. Sí, amb l'Estat, amb la Unió Europea, amb Nacions Unides, amb agències, i fins i tot vostès ho han plantejat a nivell d'acords com l'Organització Mundial del Turisme i de la UNESCO.

Mirin, vostès poden escollir. Vostès poden sumar-se als qui volem avançar o sumar-se a l'alternativa, que la tenen darrere. I mirin, ni lliçons ni una, perquè d'aquí el seu fracàs, quan Junts va liderar el Departament d'Unió Europea i Acció Exterior, un

departament que no arribava als cent milions d'euros de pressupost, i una ajuda oficial de cooperació al desenvolupament de Catalunya retallada al 0,11 per cent. Quin conseller o president de Junts es va trobar amb algun comissari europeu o amb el president del Consell Europeu? Ja els hi dic, ningú, ningú des del president Mas. Així que moltes menys lliçons.

Que jo entenc la seva desesperació, la de Junts i la del PP; per uns, els més espanyolistes de la història; pels altres, els més separatistes de la història. Jo, doctor Jekyll i mister Hyde, de símptomes no en tinc.

Però mirin, poden quedar-se en aquest costat de la cambra en aquesta tònica. En aquest costat, doncs, malgrat les diferències, els que apostem pel diàleg i l'acord, i no a cop d'enquesta, que no sé jo si alguns estan massa en forma per parlar d'enquestes.

En aquest costat quedem els que sí que creiem que són necessaris aquests pressupostos i que és més valent acordar que bloquejar, com ho hem fet en aquestes setmanes i mesos, posant en valor els punts de trobada i amb lleialtat institucional.

Al cap i a la fi, en aquest costat, ens quedem i estarem els que defensem una Catalunya compromesa amb la pau, amb la cooperació, amb el català, i amb la projecció de la seva millor imatge, com va passar ahir amb la Sagrada Família. Moltes gràcies.

Presidenta.

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara, sobre un nou torn dels grups parlamentaris que han presentat esmena a la totalitat, per un temps màxim de cinc minuts. Farem també de major a menor. Té la paraula el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat Francesc de Dalmaes.

Francesc de Dalmaes i Thió

Gràcies, presidenta. Nosaltres ens hem reservat aquest torn per si un dels grups que dona suport al Govern, el Partit Socialista, ens feia algun aclariment respecte a qüestions geopolítiques que ens han preocupat durant tota aquesta legislatura i no

m'ha contestat. I, per tant, nosaltres insistim en el mateix relat que venim fent des de fa dos anys, que és coherent i, malauradament, el temps ens dona la raó.

Aquesta mateixa setmana hem sabut que la Comissió Europea està avançant, i amb ritme de creuer, amb el que ha de ser la Cybersecurity Act, que ens ha de proveir la Comissió Europea i que ha d'assumir el Parlament Europeu, i que definirà els proveïdors d'alt risc, els HRK, que en diuen. En aquesta previsió, que ja no serà recomanació, s'inclouen dos proveïdors, que són Huawei i ZTE. Per tant, aquesta recomanació actual, com nosaltres ja vam avisar fa molts mesos, passarà a ser una previsió. I en tres anys, si s'aprova aquesta Cybersecurity Act, caldria reemplaçar-los, que és allò que us vam avisar, que anéssim amb compte de fer una inversió que després costaria el doble als catalans. Fa mesos que ho estem avisant i la Comissió Europea i el moviment europeu avancen en aquest sentit.

Qui diríeu que va aixecar la veu en contra d'aquesta opció de la Comissió Europea? Un ministre espanyol, un ministre espanyol. Per tant, també en aquest cas s'està complint tot allò que malauradament vàrem vaticinar, que és que, d'una banda, ens fèieu sortir del consens europeu i, de l'altra, estàveu d'acord en defensar una opció que a Europa no defensa pràcticament ningú.

Qui defensa aquesta Cybersecurity Act tal com l'estan redactant ara mateix? França, Suècia, Alemanya, Polònia, Països Baixos, Bèlgica, Itàlia, Portugal, Lituània, Estònia, Letònia, Romania, Luxemburg, Noruega, Dinamarca, i fins i tot fora de la Unió Europea, el Regne Unit també hi dona suport.

Per tant, què va fer el ministre espanyol? Va dir: «Això no ho ha de decidir la Unió Europea, que això ho decideixi cada estat», «això que ho decideixi cada estat».

Bé, malauradament, insistim, el temps ens dona la raó. Per tant, si no ho volem fer per un tema de protecció de dades, que pot ser més o menys controvertit, faci-ho per estalvi –faci-ho per estalvi–, perquè ens podem trobar que qui governi d'aquí tres anys hagi de desfer aquest contracte que fa mesos que denunciem que va en contra del consens europeu.

I ja que és una rèplica al que estàvem comentant respecte dels pressupostos, em permeto afegir, i amb tota la cordialitat li dic al portaveu socialista, que efectivament té tota la raó, nosaltres els felicitem. És a dir, han aconseguit, efectivament, que

Socialistes, Esquerra i Comuns participin en aquest projecte que per nosaltres té dos elements bàsics preocupants: uns, com a independentistes, que és l'espanyolització d'un departament que no va ser creat ni fundat per aquesta missió, i, un altre, que ens sembla molt perillós –que ens sembla molt perillós–, que és el menysteniment de drets civils i polítics que fa aquest departament.

Si a vostès no els sembla greu que la policia s'infiltri en reunions de docents, si no els sembla greu encapsular sis-cents cantaires perquè volen cantar l'himne de Catalunya, doncs, bé, ja s'ho faran, si els agrada aquest director de la policia i si els sembla que el cal és renovar-li el pressupost, doncs, està bé.

I finalment, home, senyor Bondesio, acabo amb això, no em faci trampes. Que vam tenir problemes de reunir-nos amb els comissaris europeus, tots, tots els problemes els vam tenir. Sap qui era una de les principals persones que impedia aquestes reunions i que actuava perquè aquestes reunions no es produïssin? L'actual conseller d'Exteriors, en Duch. Per això ens sembla absolutament increïble que segons qui estigui avalant aquests pressupostos.

Hi ha una qüestió que ens sembla que és important, que diuen: «Escolti, és que aquí hi haurà aquests...» Miri, li reconec una cosa. A la darrera comissió, el diputat dels Comuns em deia: «Com no pots estar content que hi hagi vuitanta milions per la cooperació i el desenvolupament d'aquest país amb la xarxa?» Efectivament, és una xifra important, i li vaig donar la raó, efectivament.

Però sabeu què passa? Que hi ha una qüestió molt més profunda, hi ha una qüestió de país, hi ha una qüestió d'entendre que l'independentisme no va fer el que va fer el 17, que la defensa que va fer vinculada a principis democràtics essencials, a drets civils i polítics, no es pot perdre ara. No es pot perdre ara perquè algú s'hagi rendit, perquè algú hagi pensat que s'ha equivocat, perquè algú ha considerat que era més útil ser crossa dels socialistes. No ens volem rendir.

I per això el nostre «no» i la nostra esmena en la totalitat és aquest sí a l'esperança, sí a la democràcia, sí a Catalunya i sí a la independència.

La presidenta

Molt bé, ara és el torn del Grup Parlamentari del PP. Té la paraula, per un temps de cinc minuts, el diputat Cristian Escribano.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, presidenta. Seré molt breu, simplement per comentar alguna de les coses que inicialment havia exposat el grup que dóna suport al Govern i que, com a resposta, simplement han tingut algun atac sense cap tipus de fonament.

Perquè quan el senyor, el representant del Partit Socialista, diu “els amics de Trump”, jo entenc que vostè utilitzi l'atac, però, clar, a mi em preocuparia no haver dit res quan vostès són els amics de Jinping. A mi em preocuparia no dir res del país que més execucions fa a l'any, milers, i no hi ha molta informació perquè el nombre de persones que s'executen a la Xina és un secret d'estat. La major part d'aquests assassinats són per afusellament, amb un tret a la nuca o al cor, i només, com a dada, ajusticien més gent que a l'Iraq, que a l'Afganistan o que l'Iran.

A mi em preocuparia que vostè sigui l'amic de Jinping, quan a vostè li preocupa tant que jo sigui, en teoria, l'amic de Trump.

Aquesta doble vara de mesurar que sempre ha regit el Partit Socialista comença ja a fer molta vergonya.

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari de VOX. *(Pausa.)* No? Renuncia al seu torn.

Doncs, aleshores, un nou torn pel Grup Parlamentari del Partit Socialistes i Units per avançar, per un màxim de cinc minuts.

Alberto Bondesio Martínez

Sí, moltes gràcies, presidenta. Bé, molt breu.

Al diputat de Junts, el conseller i el Govern ja han dit i ja li han respost en reiterades ocasions que a dia d'avui no existeix cap prohibició de la Comissió Europea. No existeix a dia d'avui. I si finalment hi fos, es regiran les clàusules de contractació.

Recordar-li que de les quatre empreses que es van presentar, tres empreses utilitzen tecnologia vinculada a Huawei, i una d'elles és una empresa catalana.

Crec que amb això ja li han respost no només en aquesta comissió, també a nivell del ple, a la sessió de control del Govern. Per tant, diguem-ne, no li repartiré allò que ja sap.

Mirin, sobre la qüestió del tema dels drets humans, que diu que li sap molt greu, sap què em sap greu també? Que no ha estat fins fa dos mesos que vostès han condemnat un genocidi.

Sap què en sap greu? Que, tot i haver tingut la mà estesa en els últims..., jo diré de dos anys des de l'inici de la legislatura, i crec que hem fet molt bona feina tirant endavant moltes propostes de resolució conjuntament en molts països, també al respecte, per exemple, de Taiwan i també de la Xina, que segueixi amb aquesta mena de dinàmica del doble raser. Miri, jo la mà oberta per continuar defensant els drets humans i el respecte de la Xina, per potencials al·lusions que vostès han tirat una miqueta així per sota baix. El meu grup parlamentari al Parlament Europeu ha estat molt clar en la defensa dels drets humans a la Xina i també de les minories.

Sobre el tema de ser amics de Trump, jo no he dit qui són. Si vostès s'autodefineixen ja com a amics de Trump vostès sabran amb qui van.

I, mirin, ja per últim, dir que ningú de Junts..., és a dir, excusar-se que ningú de Junts es va reunir amb ningú de la Comissió Europea per culpa del conseller, mirin, el conseller era cap de comunicació, no era cap de seguretat. I, a més a més, demostra un marcadíssim desconeixement que, en qualsevol cas, el Parlament Europeu no li ha de dir a la Comissió Europea, ni li pot dir a la Comissió Europea amb qui es reuneix, de la mateixa manera que el Comitè de les Regions.

Saben què passa? Que si en els últims deu anys vostès haguessin anat més a executar les seves funcions governamentals com a consellers de Catalunya, doncs, molt probablement aquest coneixement el tindrien una miqueta més clar.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara és el torn de la possibilitat d'intervenció dels grups que no han presentat esmena a la totalitat. També farem de major a menor. Per un temps màxim de deu minuts, té la paraula la diputada Ana Balsera.

Ana Balseira i Marín

Gràcies, presidenta. Amb caràcter previ, sí que m'agradaria dir que si en els últims anys el Grup de Junts no ha pogut assistir al Parlament Europeu és precisament per la repressió. Per culpa d'aquesta repressió, que no s'aplica la llei d'amnistia, no poden agafar l'acta i exercir els seus drets, que han sigut escollits democràticament pel poble de Catalunya. Això com a caràcter previ.

I ara parlant del que ens ocupa, que són els pressupostos, fa dues setmanes, amb la compareixença del conseller, ja vam deixar clar el nostre parer que Esquerra havia decidit negociar i fer avançar el país amb aquesta ambició nacional i social que veiem que li falta al PSC i a aquest Govern.

Però sí que m'agradaria fer algunes consideracions, perquè jo pensava que precisament veníem a parlar dels pressupostos, no que veníem a parlar d'Esquerra Republicana. I, clar, el diputat Dalmases, en el seu primer torn d'intervenció, dels quinze minuts n'ha dedicat dotze a parlar del meu grup parlamentari i del meu partit, d'Esquerra Republicana. Així que jo em veig amb l'obligació de fer algunes consideracions i alguns comentaris.

El primer d'ells és que, diputat Dalmases, jo crec que aquesta obsessió per Esquerra Republicana no és sana, de veritat, i ho dic amb tot l'afecte i tota la bona voluntat, però no és sana. Aquesta obsessió, malaltissa fins i tot, amb el Gabriel Rufián, jo crec que tampoc li fa bé. Fixi's, primer, perquè ell tampoc podrà venir aquí a respondre, però aquesta obsessió, dia rere dia, o fer tuits en contra, jo crec que no és sa.

Però el que segur que no és sa, i el que ha estat molt indignant i fora de lloc, és parlar aquí del cas d'Altafulla i sobretot del nostre company, del diputat Joan Ignasi Elena. Aquells que han patit la repressió, el *law fare*, en primera persona i que saben el que és, jo crec que s'ha de tenir encara més constància del que és per venir aquí a aquesta comissió i dir el que vostè ha dit. Però, bé, que no passa res, ja ens té acostumats a que vostè en les seves intervencions utilitza aquell to alliçonador, que ve aquí i ens vol donar lliçons a tots, especialment a Esquerra Republicana, perquè es veu que ho fem tot malament, malament, malament; Gabriel Rufián, el que ho fa

pitjor, tot i que sempre guanya les eleccions a Junts per Catalunya quan es presenten al Congreso, però, bé.

També ens diuen que som col·laboradors del 155. Jo no em considero col·laboradora del 155, però, sí, en tot cas -si ho soc-, vostès també, perquè, clar, invertir a Pedro Sánchez, que jo crec que és del PSOE i, per tant, el partit que també va votar el 155, crec que seria tan col·laborador com jo del 155. Almenys estaríem al mateix nivell.

Per tant, aquells que ens demanen unitat després d'aquests discursos, home, es fa una mica difícil, no? S'ha de predicar amb l'exemple i un ha de parlar, no? Si de veritat vol la unitat, intentar que n'hi hagi de veritat, no tirar la feina per sobre i criticar un partit i després dir: "És culpa seva, és culpa d'Esquerra. Però ara unitat i la lidero jo, eh?" Clar, clar. Però, bé, tot i això, sort que els tenim a vostès per guiar-nos, perquè ens portin a la independència, que ja ens explicaran com, com si vostès fossin els únics que haguéssim fet l'U d'Octubre, i aquí Esquerra i tantes entitats independentistes no hi tinguéssim res a veure, però bé.

I, per cert, per últim, a Acció Exterior qui va apostar-hi va ser Esquerra Republicana. Era el president Puigdemont, però el primer conseller que va apostar fortament per portar la veu de Catalunya al món es diu Raül Romeva.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Comuns, i té la paraula per deu minuts el diputat Andrés García Berrio.

Andrés García Berrio

Gràcies, presidenta. Avui nosaltres votarem en contra de les esmenes a la totalitat dels pressupostos vinculats amb el Departament d'Unió Europea i Acció Exterior.

Ja ho vam dir quan es van presentar per part del conseller i la resta de la part de l'equip, nosaltres estem satisfets de l'acord al qual hem arribat, especialment en matèria de cooperació. Pensem que tenim un compromís internacional de caminar cap al 0,7. Considerem que aquest acord ha permès donar aquest pas. És un acord que ve del tercer suplement de crèdit en què vam dir que hi donàvem suport només

si es garantia de cara al pressupost, que hi hauria una pujada de 40 milions respecte el gastat al 2025.

Llavors, en aquest sentit, és en què també d'acord amb Esquerra Republicana, evidentment, i el PSC es dona aquest pas. I, a més, estic convençut, com ja ho he dit, que altres grups hi estan d'acord i crec que està bé que puguem tenir debats més enllà, però crec que és un fet que, a nivell català, guanyem i la cooperació catalana es posa en un lloc de partida molt important.

Nosaltres serem exigents, ja ho hem estat en el propi acord. S'ha de poder garantir, amb aquest pressupost en cooperació, fer créixer el programa català de protecció de persones defensores. També s'ha de poder garantir l'actuació davant situacions d'urgència que cada cop estan sent més freqüents en molts països. I també s'ha de destinar una part per la posada en marxa del Centre d'Empresa i Drets Humans.

Considerem que ara mateix la cooperació internacional està en un moment de crisi, fruit que hi ha una part de governs vinculats, jo diria, a dos factors que se sumen. Per un costat, la internacional de l'odi, que ha decidit que vol un món sense regles, sense dret internacional, i també sense valors. Jo crec que aquests dies hem pogut escoltar per part d'una persona amb la qual jo tinc moltes diferències, però sí que crec que està aportant en la seva visita, la visita del Sant Pare, està recordant alguns elements fonamentals vinculats a un cert humanisme bàsic, i crec que estem molt malament quan realment defensar principis bàsics humanistes, com què s'ha de treballar perquè la gent pugui romandre al lloc on viu, que ens hem d'escoltar, que cal diàleg, que un món basat en la força no ens beneficia. Tota una sèrie de qüestions que, d'alguna manera, crec que estaria bé que es fessin reflexions. I reflexions especialment d'aquells que van en contra.

De fet, la cooperació, més enllà d'aquests principis cristians, té unes arrels que van molt més enllà, que tenen a veure amb uns valors d'humanitat bàsics que entenc que hem de compartir els éssers humans. Per un costat, tenir un criteri de solidaritat amb aquelles persones que ho estan passant malament; poder ajudar a persones que estan fugint d'una situació de guerra, que estan sent perseguides, que, a més a més, poden ser també víctimes d'una inundació o de qualsevol altra catàstrofe climàtica.

Jo crec que aquí hi ha com tota una corrent que està erosionant les democràcies a tot Europa i també a Amèrica, com diuen tots els índexs internacionals, que el que ens venen a dir d'una manera sistemàtica i clara, i que, de fet, el Grup Popular, el Partit Popular ho ha avalat amb els pactes que han fet en diferents comunitats autònomes, com a l'Aragó o a Extremadura -segurament també ara veurem a Castelló i Lleó com s'aplica, i també veurem com queda Andalusia-, que estan decidint que no hi hagi cooperació. Estan agafant aquest marc. I de la mateixa manera que poden aplaudir aquests discursos humanistes que ha tingut el Papa, aquests dies, de la mateixa manera es tanquen a una taula per acabar amb la cooperació.

Jo crec que la cooperació representa gran part d'aquests valors positius que hauríem de tenir com a consens de societat. I que no hem d'oblidar que després d'una etapa democràtica, després de la dictadura, han estat valors que d'una manera o d'una altra, o en diferents interpretacions, no s'han tocat. Però ara s'ha decidit per part del Grup Popular, en aquest cas el Partit Popular, cedir davant d'aquells que diuen que no s'ha de prioritzar l'ajuda en cooperació, que s'ha de fer fora tota una part de la nostra societat i que van a cimeres# per decidir qui és europeu o no en funció de si és blanc o no. Jo crec que és una política que el que fa és allunyar-se de qualsevol principi humanista, fins i tot cristià, de tota mena, plantejant egoisme, crueltat, i que ens porta a la societat a uns elements primaris que, de fet, són els mateixos que ens van portar als pitjors moments de la nostra història, a la Primera i Segona Guerra Mundial i tot el segle XX, i després a diferents moments en què també s'han imposat dictadures d'ultradreta durant el segle XX. Llavors, estem veient una reformulació d'alguna cosa molt vell.

Llavors, davant d'això, efectivament, i davant de la crisi que ha generat aquestes polítiques als Estats Units, era el moment de fer més. Això, òbviament, la contribució de Catalunya no garantirà de la mateixa manera que garantiria el manteniment d'aquestes polítiques per altres governs, però sí que contribueix a pal·liar aquesta devaluació i aquest atac global contra l'humanisme, contra la solidaritat i contra aquesta capacitat d'actuar quan hi ha emergències a nivell global.

Simplement volia remarcar-ho, volia defensar-ho. Crec que és un salt endavant. Crec que, a més, més enllà de qui estigui al Govern, de qui ha signat aquest acord, és un

guany, perquè entenc que hi ha un consens en aquesta cambra, que ho sigui per molts anys i que, amb independència de qui estigui al Govern, puguem seguir treballant en solidaritat i en cooperació i, sobretot, intentant que si es gasta menys és perquè hi hagi menys crisis humanitàries, menys guerres i menys genocidis al món. Llavors, jo crec que sí que és temps de continuar en aquesta direcció.

I és en el que em volia centrar avui. Crec que hem tingut un debat de pressupostos una mica curiós. Crec que faríem bé de fer una anàlisi, també, de la defensa de drets civils amb una perspectiva històrica i des de totes bandes, crec que és un desafiament de les democràcies. Estigui que estigui al Govern, en alguna ocasió s'han vulnerat drets civils i jo crec que el que li hem d'exigir, i nosaltres hem exigim i exigim al Govern actual, és que tingui una especial sensibilitat amb el dret a la protesta. Ja hem dit per activa i per passiva que no ho estem veient, que cal un gir de cent vuitanta graus, efectivament, en aquesta matèria; que, a més, el senyor Trapero no representa aquesta màxima, perquè, de fet, amb diferents governs de diferents colors i amb altre tipus de càrrec, no un càrrec polític, sí un càrrec policial, ha demostrat que no representa aquesta manera de defensa de drets civils a l'exercici del dret a la protesta.

Nosaltres també demanarem explicacions per les limitacions que es van produir ahir a la Sagrada Família i considerem que, efectivament, cal continuar treballant cap al compliment dels estàndards internacionals en matèria de drets humans, també a Catalunya, i no ho estem veient, amb la utilització del gas pebre contra persones que estan fent resistència passiva; l'aplicació amb més contundència dels principis de la llei Mordassa; contradient en principis del dret internacional en la matèria; distanciant-se dels criteris que s'havien aconseguit incorporar en la real legislatura, i, a més a més, també amb la qüestió de les infiltracions, en què, de veritat, penso que tenim una oportunitat de poder avançar i de distanciar-nos d'altres posicionaments que, per exemple, ha tingut el Ministeri de l'Interior a l'Estat.

Llavors, nosaltres donem suport a aquests pressupostos i continuarem defensant, de la mateixa manera que ho hem fet quan vam donar el suport als pressupostos a Junts o a Esquerra Republicana. També seguirem defensant amb profunditat els drets civils i els drets humans a Catalunya i a la resta del món, amb independència

també de qui estigui al Govern, o així almenys ho continuaré fent en aquesta Comissió d'Exteriors.

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara procedirem a la votació. Em demana la paraula la diputada d'Esquerra Republicana.

Ana Balsera i Marín

Sí, presidenta, per comunicar la substitució. La diputada d'Ester Capella substitueix el diputat Juli Fernàndez.

La presidenta

Gràcies, ho anotem. Em demana la paraula el diputat de Junts, Francesc de Dalmases.

Francesc de Dalmases i Thió

Sí, moltes gràcies. Tenim l'encàrrec de la Candidatura d'Unitat Popular, de la Laura Fernández Vega, que li coincideix aquesta comissió amb la presència en una altra mesa, una comissió que és simultània, i que, per tant, que es tingui també en compte l'esmena a la totalitat de la CUP per tal que s'inclogui a les votacions que farem tot seguit.

La presidenta

D'acord, sí. Emparant-nos amb l'article 85.2, donat que un membre de la comissió ha sol·licitat sotmetre a votació també l'esmena de la totalitat de la CUP, doncs, la incloem a la votació final, i queda exclosa la del Grup Mixt, que no hi ha ningú, i, per tant, no es procedirà a votació.

Si els sembla, procedim a la votació de l'esmena a la totalitat, presentada pels Grups de Junts, PP, VOX i CUP.

Vots a favor?

El Grup de Junts, PP i VOX.

Vots en contra?

El grup de PSC i Units per Avançar, Esquerra Republicana i Comuns.

Són 8 “nos”, 7 “sis”. Per tant, no prosperen les esmenes. (*Veus de fons.*) Ah, 9? 9 a 8, perdó.

No prosperen les esmenes a la totalitat.

Sense res més, s'aixeca la sessió d'avui.

Moltes gràcies.

La sessió s'aixeca a les...

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT